

פרשת שמיני

על הקשר שבין פרשת השבוע לבין ההפטרה בשמואל ב' (וי א-ז י"ז): "וַיִּסָּף עוֹד דָּוִד אֶת כָּל בְּחוֹר בְּיִשְׂרָאֵל .. וַיִּקַּם וַיִּלְךָ דָּוִד .. לְהַעֲלוֹת מִשָּׁם אֶת אַרְוֹן ה'."

בחירת הקטע מספר שמואל להפטרות פרשת שמיני נקבעה בעקבות הדמיון בין שני המקרים - שמחת מצווה עילאית המושבתת על ידי מיתה פתאומית של אנשים שהתכוונו לטוב.

בתקופת משה - נדב ואביהוא נשאו קטורת מטעמם, ובתקופת דוד - עוזה אחז בארון ה' שכמעט נשמט מהעגלה במהלך מסע החגיגות.

בשני המקרים היו החוטאים 'אנשי מעלה' - ולכן החמירו בעונשם. דווקא בשל מעלתם הרמה נענשו קשה על עבירה שמצד עצמה אינה נחשבת לחמורה: "הוא אֲשֶׁר דָּבַר ה' לְאמֹר בְּקִרְבִּי אֶקְדָּשׁ.." (י"ג).

(רעיון מותוך "חזון המקרא" הרב יששכר יעקובסון)

שבת מברכים, פרשת שמיני - ראש חודש אייר, יהיה ביום שישי וביום שבת. המולד - בליל חמישי, שעה 58: 23 ו 12 חלקים. אומרים 'אב הרחמים'.

(לוח ארץ ישראל הרב טוקצינסקי)

ימי החול		שבת פרשת שמיני	
05:11←05:17	זמן תפילין /טלית	18:51	הדלקת נרות
09:21←09:25	סוף זמן קריאת שמע	19:48	צאת השבת
19:16←19:12	שקיעה		

אחות תורנית: דורית רידר

שבת
שלום

הקצרה על כרת מניני

ביום החגיגי, יום חנוכת המשכן, מסופר על נדב ואביהוא שני בניו של אהרון שהסתלקו מן העולם באסון קשה במשכן, בשידור חי (י-א). משה הורה לאהרון ולשני בניו הנותרים, אלעזר ואיתמר: "ראשיכם לא תפרעו ובגדיכם לא תפרמו" (י-ה). מצוינים כאן שני מנהגי אבלות שנהגו באותה עת - קריעת הבגד ופריעת השיער.

המדרש מביא את הסיפור הבא, בהקבלה לסיפור בפרשה: אחד מגדולי בבל, עשה סעודה ומשתה לאורחים לרגל חתונת בנו. האב אמר לבנו "עלה לעלייה והבא חבית יין". עלה הבן הכישו נחש ומת. לאחר זמן עלה האב לראות מה עושה בנו, מצאו מושלך בין החביות מת. ירד האב והמתין עם האורחים עד שאכלו ושתו כל צרכיהם. שסימו אמר להם: לא לברך ברכת חתנים באתם, אלא ברכו עליו ברכת אבלים (תנחומא).

בהפטרת השבת (שמואל ב', ה), מסופר על דוד המלך שהעביר את "ארון הברית" מגבעת יערים, על גבי עגלה ולפתע נשמט הארון. עוזה, שלא היה כוהן, גילה תושייה ושלח ידו בכדי למנוע את נפילת הארון אבל ה' ממית אותו כי טעה – אסור היה לו לגעת בארון מפאת קדושתו. ניתן להשוות זאת לאדם העובד בכור אטומי וטעה בשיקול דעתו. ישנם מקרים בהם הטעות אינה ניתנת עוד לתיקון ולא ניתנת שוב הזדמנות שניה.

בחלקה השני של הפרשה, מפורטות החיות הטמאות והטהורות. "בתרגום השבעים" ליוונית נכתב: "את צעירת הרגלים" ולא כפי שנכתב במקור: "הארנבת.. טמאה היא" (יא-ה). אשתו של תלמי, שעבורו נעשה התרגום, נקראה ביוונית "לאגיס", ובתרגום לעברית – ארנבת.. החכמים המתרגמים, תרגמו כך כדי לא לבזות את המלך תלמי ובודאי שלא את אשתו..

מנחם קימלמן

וזאת תורת הכאב

וזאת תורת הכאב

אָהב אוֹתוֹ כָּאֵב

הִקְרַב אוֹתוֹ אֶלֶיךָ בְּתוֹדָה

בְּלִי חֲטָאֵת וּבְלִי אֲשֶׁם

וּבְלִי שְׁלֵמוֹת וְתָרָה

רַק תֵּן לוֹ לְעֵלוֹת

מְקוֹם לְשִׁבְתָּ עַל סִפְּךָ

לְהִתְרוֹחַ וּלְהַעֲמִיק שְׂאוֹל

אֶל תִּדְחָה וְאֶל תִּדְחַק

אֶל תִּדְלַל בְּדָבָר

וְאֶל תַּחְמִיץְהוּ בְּשִׁמְרִים מְהִירֵי הַכְּנָה

וְאֶל תִּדְחַלְלֵ אוֹתוֹ שְׁעוֹף

פֶּן יִחְלַחַל וְיַעֲמִיק חֹדֶר

וְיִפְרֹץ כְּהַר גֶּעֶשׁ כְּבוֹי

שְׁשׂוֹרֶף פְּתָאוֹם

אֶת הַשְּׁלוֹהַ עַל יוֹשְׁבֵיהָ

אהרלה אדמנית

אחורית לחיים

"וַיִּדְבֹר ה' אֶל אֶהֱרֹן לֵאמֹר יִין וְשִׁכָר אֵל תִּשְׁכַּר אֶל תִּשְׁתֵּה אֶתְּהָ וּבְנִיךָ אֶתְּךָ בְּבִאָכְךָ אֶל אֶהֱל מוֹעֵד וְלֹא תִמְתּוּ...". (ויקרא י', ח' ט')

מדובר באיסור חמור על הכהנים לשתות יין או שיכר בבואם לעבוד באוהל מועד. האזהרה היא חד משמעית והעונש שבא בעקבותיה הוא קיצוני - מיתה בידי שמים.

קשה להבין, מדוע העונש חמור כל כך? מהי הסכנה הגדולה בין ה"משמח לבב אנוש" ואף משמש כחלק מעבודת הקודש? הרי ליין ולשיכר היה שמור מקום של כבוד בעבודת הכהנים - פעמיים בכל יום הם הוסיפו יין או שיכר לקרבן התמיד ובראשי חודשים הכמויות אף גדלו על פי המפתח היחסי בין גודל הבהמה לבין כמות היין.

ובכן, ברור שהיין עצמו, הוא לא הבעיה. אנו שותים ממנו בכל שבת, חג ואף בטקסים המשמעותיים ביותר שמצריכים את צלילות המחשבה (בברית מילה או מתחת לחופה...). היין גם זוכה לתשבחות מנעים זמירות ישראל: "וַיִּין יִשְׁמַח לְבַב אָנוּשׁ לְהַצְהִיל פְּנִים מִשְׁמֹן...". (תהילים ק"ד, ט"ו). אלא שהתורה מביעה חשש סביר שמא הכהנים יגיעו לשמש בקודש כשהם שתויים.

אם כך, נשאלת כאן שאלה גדולה עוד יותר: מה מביא כהן לשתות ולהשתטות בשעה שהוא זוכה לעבוד במשמרת כהונה יקרה מפז? מה עלול לגרום לכהן כשסכין חדה בידו והוא נדרש למאמץ מרוכז ומדויק, לשרת בקודש לעיני כולם כשהוא שיכור?

ובכן, עבודת הקרבנות היא אמנם מוקפדת ומדויקת, אבל בפועל היא עלולה להתפרש כ'טכנית' מדי ומתבצעת בדיוק רב על פי הספר. מדובר במעמד רוחני מרומם ונשגב, אולם, מלכתחילה חסרה בו החיות והאקסטזה דתית שהיתה נהוגה אז בטקסים דתיים.

הכהן אמור להגיע להתעלות רוחנית **בכוחות עצמו**, מתוך התבוננות מעשית - פנימית וחיזונית, ובכך לכוון עצמו למצווה, אבל, כבן אנוש, הוא עלול למצוא עצמו ללא הכלים הנפשיים המתאימים לכך, וכאן מגיע היין.. קיים חשש סביר שברגע האמת הוא יחפש לקצר או 'להעשיר' את התהליך הרוחני ב'אמצעים מלאכותיים', ובשפתנו, ינסה "להיכנס לראש".

עבודת הקודש במשכן היא אינה 'פסטיבל במדבר'. חובה על הכהן להישאר כל הזמן בשליטה, ללמוד את עבודתו היטב, להתמקד בכל שלב ולהתבונן בכל פרט. אזהרה חמורה זו מבהירה שבעבודת ה' על הכהנים להישאר **מחוברים לחיים** ואף לשמור על הופעה מכובדת בכל מצב - "וְאֲשִׁיכֶם אֶל תִּפְרְעוּ וּבְגָדֵיכֶם לֹא תִפְרְמוּ...". (וי).

ואולי, עבודת הכהן באה ללמד אותנו שצמיחה רוחנית אינה משחררת אותנו מהחיבור למציאות. קיימת נטייה טבעית לחשוב שאדם 'רוחני' אמור להתעלות מעל לחיי השגרה ולהזניח את הגשמיות - ולא היא. אל לנו להיאחז בקיצורי דרך חיזוניים שבאים בדרך כלל על חשבון התהליך המתמשך והטבעי **שנובע מתוך עצמנו**.

יורם קינלמן

לשרה בלס אתך באבלך על פטירת אחותך

הדסה ויקטור ז"ל

קיבוץ סעד

תופריט מסכות

בתחילת המגיפה, קראתי עליה מאמרים באופן אובססיבי, בעיתונות האמריקאית, הבריטית ובעיתונות הרפואית. כבר אז היה ברור שיש מחסור גדול במסכות בבתי החולים בארצות הברית והם ביקשו מהציבור לסייע, לתפור מסכות ולמסור אותן לבתי החולים. חברה המוכרת בדים לתופרות בית, בעלת רשת גדולה של חנויות, תרמה בדים לכל מי שתתפור. המלצות על בדים ועל דגמים התחילו להתרוצץ ברשת וכבר לא ניתן להשיג גומי בארה"ב לאור קצב תפירת המסכות שהולך וגובר.

במקביל, בתי שרה שהיא רופאה במחלקת דימות בסורוקה, סיפרה לי שאין להם מספיק מסכות לצוות המחלקה, הצעתי שאתפור לה ואם יש ביקוש אתפור עוד. הביקוש גדל, ושרה סימון ואני התחלנו לתפור. בחרנו דגם שהומלץ על ידי כמה בתי חולים וכן את הבד אותו הם ביקשו - 100% כותנה עם צפיפות גבוהה, שהיה לי במקרה בבית.

ראיתי בפורום רופאי המשפחה שרופא בצפון הצליח לשכנע את החברים בקיבוצים בסביבתו, להסתובב עם מסכות שהחברות תפרו להם. חשבתי לעצמי שזה רעיון נהדר. התחלנו לגייס נשים לרעיון, שהפך ליותר קל לאחר שמשדד הבריאות שינה את דעתו והמליץ לציבור ללכת עם מסכות.

מאז אנו תופרות בהתנדבות בבית, מסכות ברמות תפירה שונות, אבל כולן עושות את העבודה ומונעות הדבקה. חשוב לציין שכרגע יש מספיק מסכות לכל החברים ותושבים.

הערות –

- אפשר להצר את הגומי בהתאם לגודל הפנים. במקרים מיוחדים, נתפור בהתאם לגודל הפנים.
- ניתן לכבס את המסכה בכביסה רגילה או ידנית. הסבון קוטל את הווירוס כמו ברחיצת ידיים.
- כל המסכות עברו הרתחה לפני שיצאו לחלוקה לחברים.
- ברוב המסכות ישנם 2 בדים שונים שעוזרים להבדיל בין הצד קרוב לפנים לצד החיצוני. אם אין 2 בדים – צריך לסמן.
- יש לרחוץ ידיים לפני ששמים את המסכה ולאחר שמורידים אותה.
- יש לאחוז את המסכה לפני ששמים אותה על הפנים ולאחר שמסירים אותה - **בגומי בלבד**.
- טיפים למרכיבי משקפיים – להפחתת האדים, מומלץ לשטוף קודם את המשקפיים בסבון. כדאי גם להוציא את האוויר דרך הפה לכיוון למטה.

זה המקום להודות ל: שרה סימון שגזרה, תפרה והכינה ערכות לכל התופרות עם הוראות מפורטות וברורות. ללאה הלפרין שתופרת במהירות ובדייקנות ולא מפסיקה לבקש עוד בדים. לרותי נוריק, רחל אבירם, רותי שליון, רחלי לנדאו, בת עמי גולדנברג, לאה גיטמן, תמר אייל, מרי סולומון, משי פנחס, חגית גולן, חנה'ה אלברט והדר סוברי. אם בטעות שכחתי מישהי, איתה הסליחה..

ע"יין האק

הכר את החפּר, מלווּת קצת אחרת..

קבלו את חברנו - ברקאי אפרתי

מתי והיכן נולדת?

נולדתי בכ"ט באלול תשמ"ח, 11.9.88 לפנות בוקר, ולכן שמי "ברקאי". אני בן לאב ממוצא הונגרי, דור שני לניצולי שואה ולאמא ממוצא פרסי שהוריה עלו ארצה מהעיר 'המדאן' ('שושן הבירה' - על פי המסורת, שם קבורים מרדכי ואסתר).

בית הוריי היה ועודנו בנתיבות, ברחוב 'מבצע קדש'. יצאתי לאוויר העולם בבית החולים "הדסה עין כרם" בירושלים, היחיד מבני המשפחה שלא נולד בסורוקה, כי במהלך ההריון התגלו חשדות לסיכון לעובר, והוריי בחרו לקבל חוות דעת שניה מרופא מומחה מהצוות של "הדסה עין כרם", ולכן גם בחרו לבצע את הלידה שלי שם. ברקאי הוא בעצם שמי השני, כי שמי הראשון הוא ישראל, על שמו של רבי ישראל אבוחצירא, "הבבא סאלי", שאמר לאמי בחלום שההריון יהיה תקין, שיוולד לה בן, ושתקרא לו על שמו.

ספר על זיכרונות ילדות -

ילדותי עברה עלי כשנתיבות היתה עיירת פיתוח קטנה, ואני זוכר במעומעם שיצאתי יחד עם ילדי השכונה לטיול בשדות מעבר לכביש של רח' ויצמן שהיה בסוף העיר. בחורף צפינו בראשנים ששחו בביצה שנוצרה בעמק ליד הבריכה הישנה ולאחר גשמים חזקים אבי נהג לקחת אותנו לראות זרימות חזקות שנחל גרר מול המושב תדהר, בדרך לבאר שבע. בקיצור גרנו בעיירה וחיינו בטבע. אני גם זוכר כילד בן 4-5 את ההליכות הארוכות ביחד עם אחי שליווה אותי מהגן הביתה.

ספר, איך הגעת לסעד ומתי?

הגעתי מדי פעם לסעד לאחר התיכון למלצר באירועים, ולמדתי להכיר את הקיבוץ. סעד הקסימה אותי במרחב הירוק שלה, ובאווירה החמה והטובה בין הצוות בקייטרינג. במיוחד אהבתי את הדקות האחרונות של קיפול האירוע, כשכולם יושבים יחד לנגב את הסכום שיצא ממכונת השטיפה, והראש העיין מאפשר ללב להיפתח.

במהלך האירועים יצא לי לעבוד כמה פעמים לצד מיכל, וגם ככפוף לה, לאחר שהיא קודמה לתפקיד אחראית משמרת. הקשר התהדק לאחר חתונתם של אליאב ועפרה גולדברג (עברון), באלול תשס"ט, בה שיתפנו פעולה כמלווים של החתן והכלה – אני למדתי עם אליאב בתיכון, והייתי אחד מחבריו הקרובים, מיכל כאחת החברות של עפרה. לאחר שנתיים התחתנו, כמובן בסעד.

מה התחביבים שלך?

אני אוהב לעקוב אחרי המשחק הפוליטי של נבחרי הציבור שלנו, לשחק משחקי קופסא או סתם לפטפט עם החברים: דניאלי, ביתן, אריאל, כספי-יניב (איתם אנו מתמודדים בפתרון 20 שאלות הטריטוריה של מוסף "הארץ"). לבלות עם המשפחה הקרובה שיש לי בקיבוץ (חמי וחמותי, וגיסי וגיסתלי). כשיש זמן גם קריאת ספרים, בעיקר מדע בדיוני ופנטזיה, אבל לא רק. (לאחרונה סיימתי את הספר "מצרפי המקרים" של יואב בלום. מומלץ!).

מה גורם לך נחת?

בילוי עם הילדים -לשמחתי, כרגע יש לכך זמן בשפע, וזמן איכות במפגש עם השכנים והחברים – לצערי, לא ניתן לממשו בימים אלו.

מה המוטו שלך בחיים?

ילדים זה שמחה. לקחת את החיים בקלות- כדאי לזכור לקחת דברים בפרופורציה, ולהאמין שהכל מכוון לטובה.

למה אתה הכי מתגעגע?

לתקופת התיכון חסרת הדאגות בישיבה התיכונית במצפה רמון, בה היה זמן אינסופי לבילוי ופנאי. יצאנו המון אל הטבע המדברי, וגם ישבנו עד השעות הקטנות של הלילה בחדר המחשבים, וכמובן שעות רבות בספרייה העירונית.

מה אתה מאחל לסעד?

אני מאחל לקהילה שלנו שתשכיל לשמור על הגיבוש החברתי. שנמשיך לקיים ולפתח את הערבות הדדית ומיזמי החסד הקיימים ושנעניק לאחרים חיוך רחב כשאנו יוצאים לשבילים.

ריאיון: יורם קימלמן**דו"ח'נוק**

הימים ימי קורונה ושקט ירד על הבתים הכוללים..

אנחנו נמצאים בתקופה לא פשוטה בה אנחנו נדרשים להיות ספונים בביתנו ולחגוג את החגים לבד. מאידך, אנחנו רואים את כל היופי שעולה מהקהילתיות הנפלאה שלנו! רשת תמיכה מדהימה עבור כל מי שצריך ולא משאירים אף אחד לבד.

ברשותכם אתייחס לתקופה מפורים ואילך.

גורלו של יריד הפורים שלנו היה בסימן שאלה גדול ולבסוף התקיים במסגרת מצומצמת ופנימית בלבד. הדבר לא פגם בהשקעה הרבה של ילדי כיתה ח' ומדריכיהם משי ואיתי פנחס. היה יריד אינטימי עשיר ומהנה במיוחד! גם התיכון הצליח עוד לערוך מסיבת פורים חגיגית במיוחד ושמחה!

לאחר פורים נסגרו המסגרות הבית ספריות וכך גם מסגרות החינוך החברתי. רוב הצוות יצא לחל"ת. מי שנשאר מנסה להיות יצירתי ולמצוא דרכים לשמור על קרבה וקשר למרות הריחוק. התיכוניסטים עמלים רבות על המשלוחים השונים בתוך הקיבוץ. החטיבה גם כן מגוייסת לפרוייקטים שונים כגון חלוקת הפרחים לתושבי הקיבוץ, אריזת תפוזים וכו'.

בבתים הכוללים א' ו' אנחנו שומרים על קשר בעזרת חוברות צביעה ושעשועונים שהדפסנו וחילקנו, עלון ילדים שחולק, משימות שונות, טיפים מהצוות ובחוג"מ פסח אפילו הוצאנו את הילדים למחנה אוהלים בסלון/מרפסת עם משימות שונות!

אנו טרם יודעים מה ילד יום וכיצד נחזור לפעול בימים שאחרי, מובן שהכל יהיה בהתאמה למערכות החינוך הפורמלית, אך גם זה מעסיק אותנו.

נתפלל לימים של שמחה ובריאות!

עית פסח 103 חנוכה קרחתה אהבה... קורונה.

אשרי קרן

עדכון מהגזר בימי משבר הקורונה

שלום לחברי הקיבוץ.

הדברים נכתבים בעיצומו של חג החירות, ואני מבקש לעדכן את חברי המשק מעט על שוק הגזר בארץ ובעולם ועל בית האריזה בתקופה זו.

במהלך חודשי הקיץ אנו עובדים בעיקר עבור שוק המקומי, ובמקביל לעבודה השוטפת, צוות המפעל מתכונן לעונת הגזר. מתכוננים בהכנת המכונות, בשדרוג מערכות מחשוב והפעלה, ובמערכות ממשק עם המגדלים השונים ועם חברת השיווק תוצרת הנגב. משבר הקורונה תופס אותנו בתחילת עונת הגזר.

השוק בארץ ובעולם:

השוק הקמעונאי בארץ ממשיך לתפקד ולצרוך גזר, אך בירידה של כ-30%. למרות שיש יותר ישראלים בארץ בתקופה זו (אין נסיעות לחו"ל לחג) המכירות מצומצמות. הסיבה העיקרית היא, שרוב האנשים מרכזים את הקניות לפעם בשבוע על מנת לצמצם את היציאה מהבית ובסופרים יש הקפדה על מספר האנשים שיכולים להיות בו זמנית בסופר. לכן בסופו של דבר המכירות מצומצמות.

השוק הסיטונאי שמספק גזר למפעלי עיבוד הירקות, מסעדות ובתי מלון - נעצר לגמרי. תמונת השוק הישראלי הוא תמונת ראי של השווקים ברחבי העולם.

השוק הרוסי, השוק האמריקאי, והשוק האירופאי עומדים באותו מצב שיווקי. אם כי ישנן גם הזדמנויות. שדות הגזר אינם מחכים שייגמר המשבר העולמי ולכן למרות המצב בשיווק, אנחנו ממשיכים לאסוף את התוצרת מהשטחים. את שדות הגזר של המשק שלנו, סיימנו לאסוף לפני כשבועיים ולכן הפגיעה בענף החקלאי של המשק מצומצמת. לגבי אספקת גזר להמשך העונה מהחקלאים חיצוניים, אנחנו כרגע מפלגים את השטחים לאיכות וגודל גזר. בנקודת זמן זו שאני מעדכן, עדין השוק הרוסי **פתוח בחלקו** והשוק האירופאי **נפתח** לשיווק גודל מדיום. לכן כרגע, אנחנו עושים מאמץ לעבוד במרץ רב ולהקדים שטחים עתידיים ולאסוף לפני הזמן המתוכנן בתוכנית האיסוף על מנת לקבל בהם אחוז גדול יותר של מדיום.

פעולה זו אינה פשוטה מכמה סיבות: ראשית, כושר הייצור של המפעל מוגבל ובלתי אפשרי לעלות בתפוקה מעבר לכושר הייצור. אנחנו כרגע עובדים 24 שעות על תפוקה מלאה.

שנית, דילוג מלא על שטחים פוגע בחקלאים שחתומים אתנו על חוזי אספקה וחושף אותנו לצרות לאחר המשבר. לכן אנחנו עובדים על פתרונות משותפים עם החקלאים על מנת לצמצם נזקים.

בתוך כל המשבר הזה אני עדיין מוצא נקודות אור ואופטימיות גדולה. ראשית, יש לנו עדיין עוד שלושה חודשים לסיום עונת הגזר והדברים יכולים להתהפך. שנית, שער הדולר והיורו משתפר וזה משפר עבורנו את המחיר. בנוסף, אני מאמין שבתוך כמה שבועות המשבר ילך וידעך. והשווקים יתחילו להיפתח, ואחרי הכל, ואולי לפני הכל מדובר במזון שנמצא בבסיס סל המזון בעולם – אנשים ממשיכים לצרוך מזון.

בבית האריזה שלנו, אנו פועלים בהתאם למצב שנוצר ועושים פעולות חיסכון: משתדלים לצמצם בכל סעיפי ההוצאות. כרגע לא משקיעים במה שלא דחוף. צמצמנו בכוח האדם וחילקנו את האחריות הרבה בין כל המנהלים. אני חושב שזה המקום להגיד ישר כוח לצוות ההנהלה שלנו שמתמודד בהרבה גבורה ונחישות עם המצב. **לאבי הלפרין** - בניהול הכספים ושמירת הקופה, **לחגיב חכמון** - על ניהול ותפעול בית האריזה, **לחגי קבלן** - על המשלוחים ושמירה על איכות הגזר, **לסאלי דהאן** - שמנהל את כל הלוגיסטיקה, הרכש והמשלוחים לחו"ל וכמובן **לאוהד ברט** - האחראי על אחזקת והנדסת בית האריזה.

ישר כוח גדול מגיע כמובן גם לכל העובדים הנאמנים שלנו, צוותי היום והלילה. עובדים, שלמרות המצב המורכב מגיעים כל יום באופן סדיר לעבודה ועושים את עבודתם נאמנה.

בנושא קבלת גזר: גזר שלא נמכר בימים הקרובים, מאוחסן במקררים של המפעל. התקווה היא שהשווקים בעולם יפתחו בשבועות הקרובים, ואז ברגע שייפתח השוק האמריקאי והאירופאי, אנחנו נהיה מוכנים עם גזר ג'מבו לכל כמות שנידרש. זה סיכון מחושב אבל אם זה יצליח זו תהיה הזדמנות.

חשוב שתדעו, שזו תמונת המצב ועם זה אנו כרגע מתמודדים. במשברים ובאתגרים נמדדים המנהיגים. מובן שאין מקום לייאוש או למחשבות רעות. חייבים להרים לכולם את הראש, לחשוב על פתרונות יצירתיים, ולהיות שני מהלכים קדימה לפני כולם.

מעבר לדאגה הבריאותית לעובדים, שלא יחלו ולא ידביקו את שאר עובדי המפעל, אני משתדל בימים אלו להעצים את העובדים והמנהלים, לשדר אופטימיות להתכונן לבאות. לקוות ולהאמין שבקרוב המצב יחזור לקדמותו ונמשיך להציע את בית האריזה למקומות טובים יותר.

חברי המשק, בימים אלו חשוב לחזק את העוסקים במלאכה. אנחנו במפעל עושים כל אשר ניתן על מנת להצליח ולעבור את התקופה המאתגרת בהצלחה מרבית.

בשמי ובשם כל צוות ההנהלה אנו מאחלים לכל בית קיבוץ סעד בריאות טובה והצלחה.

חגי אהרן - מנהל אגף סעד

לדקלה וצדיאל אינלברט
מזל טוב להולדת הבן
לרחל אינלברט, לאאולה ואיפא אהרן
ואלף המשפחה המורחבת
איחולים למחות ולנחת!